

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobkyně: **T. N. A. D.**, narozená dne X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupená advokátem JUDr. Hugem Körblem
sídlem Hybernská 1007/20, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 3. 2025, č. j. MV-13226-4/SO-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalované ze dne 27. 3. 2025, č. j. MV-13226-4/SO-2025. Napadeným rozhodnutím žalovaná rozhodla o odvolání žalobkyně podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tak, že změnila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 3. 12. 2024, č. j. OAM-25967-12/DP-2024 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

zamítnuta žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky (dále jen „ČR“) za účelem ostatní/jiné podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a), s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 6. 2023 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť pobyt účastnice na území není v zájmu ČR.

2. Žalovaná prvostupňový výrok změnila takto: *„Žádost se zamítá a dlouhodobý pobyt se podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb. neprodlužuje, neboť je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.“*

II. Žalobní body

3. Žalovaná své zamítnutí prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní staví na tom, že je naplněn neurčitý právní pojem u žalobkyně v podobě jiné závažné překážky pobytu cizince na území. Přestože žalovaná k tomuto neurčitému právnímu pojmu zmiňuje judikaturu zdůrazňující nutnost nejprve pojem vymezit a potom definovat, které konkrétní skutkové okolnosti konkrétního případu pod tento pojem patří (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69), žalovaná takové vymezení neučinila. V napadeném rozhodnutí nejsou dostatečně vymezeny skutkové okolnosti, které mají odůvodňovat naplnění neurčitého právního pojmu jiné závažné překážky pobytu cizince na území.
4. Dle judikatury je obvykle pojem jiná závažná překážka pobytu cizince na území naplněn tím, že cizinec neplnil v minulosti povolený účel pobytu. Žalobkyně však po celou dobu účel pobytu plnila. A pokud ho chtěla či chce změnit, postupuje v souladu se zákonem o pobytu cizinců. Takto například v minulosti požádala o vydání zaměstnanecké karty.
5. Žalovaná zjevně spekuluje nad potřebností pobytového oprávnění žalobkyně. Tyto spekulace žalované jsou postaveny obecně na případech, kdy cizinec často mění účel pobytu, nebo neplní účel pobytu. Žalovaná zmiňuje bezcílné vzdělávání formou jazykových kurzů ze strany žalobkyně či to, že žalobkyně nesměřuje k původně vytyčenému cíli při vstupu na území, tj. studiu vysoké školy. Žalovaná zmiňuje i to, že jazykovou a odbornou přípravu ke studiu na vysoké škole lze podle zákona o pobytu cizinců prodloužit pouze jednou. Žalovaná uvažuje nad cílem pobytu žalobkyně. Žalovaná zmiňuje, že účel musí vyžadovat pobyt na území.
6. Žalobkyně nesouhlasí s tím, že by tyto úvahy naplňovaly pojem jiné závažné překážky pobytu cizince na území. Žalobkyně zdůrazňuje, že účel pobytu po celou dobu řádně plní, má řádnou docházku ve vyučování. Obvykle je zamítacím důvodem neplnění účelu pobytu, například v podobě absencí ve vyučování, opakování studia pro absence či nepracování při zaměstnanecké kartě či nepodnikání při dlouhodobém pobytu za účelem podnikání. U žalobkyně žádný takový důvod dán není.
7. Pokud žalobkyně své činnosti opakuje a žádá pro ten účel prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, činí tak v souladu se zákonem. Žalobkyně nedělá nic v rozporu s právem. Žalobkyně se o plnění účelu pobytu snaží a chová se tak, aby své povinnosti plnila. Pokud studuje, a to ať už ve formě přípravy na studium na vysoké školy, či ve formě jazykových kurzů, tak skutečně studuje, na vyučování dochází a aktivně se ho účastní. Pokud jí studium nejde tak, jak by si představovala žalovaná, případně pokud se

žalované nelíbí, jakým způsobem žalobkyně vede svůj život v ČR z hlediska účelu pobytu, není to důvod pro ukončení či neprodloužení pobytového oprávnění.

8. Pokud žalovaná uvádí jako argument zákaz prodloužení pobytového oprávnění za účelem jazykové a odborné přípravy ke studiu na vysoké škole více než jednou, jedná se o zákaz, který je jasně stanoven zákonem o pobytu cizinců, a to konkrétně v ustanovení § 44a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Pro účel ostatní takový zákaz zákon o pobytu cizinců neobsahuje. A žalovaná nemůže tento zákaz svévolně rozšiřovat ve svých úvahách jako důvod pro neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní. Pokud by zákonodárce takový zákaz nastavit chtěl, musel by ho včlenit do zákona. Pokud takový zákaz v zákoně není, nelze takový zákaz dovozovat.
9. Úvahy žalované o tom, zda pro ni konkrétní kurz bude dostatečný či účelný z pohledu její budoucnosti, žalobkyně považuje za irelevantní. I tesař má v dnešním svobodném světě plnou volnost vybrat si, zda bude tesařem, či nezaměstnaným, či lékařem. Pokud se tesař rozhodne, že raději nebude dělat nic, je to škoda, ale není to důvod ho za to penalizovat.
10. Rozhodnutí žalované lze číst tak, že žalovaná požaduje, aby účel pobytu žalobkyně byl spjat s ČR a dosahoval určité vyšší intenzity a kvality. To podle žalované u žalobkyně patrně naplněno není. Žalobkyně tento požadavek ze zákona o pobytu cizinců nedovozuje, tento názorový proud považuje za překonaný, odkázala na stanovisko a názory předkládajícího senátu Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 8. 4. 2025, č. j. 2 Azs 64/2024-38. I přes určité odlišnosti obou případů jsou názorové ideje rozšířeného senátu relevantní a zjevně míří proti úvahám žalované. Nejvyšší správní soud zdůraznil: „*To, že by souvislost účelu pobytu delšího 3 měsíců s územím ČR měla vykazovat určitou vyšší kvalitu (hájitelnost, zdůvodnitelnost, intenzitu, těsnost či serióznost), ze zákona jednoduše vyčíst nelze. Žadatel nemá šanci zjistit, že ve své žádosti musí pro účely splnění požadavku uvedeného v § 31 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců dokládat také zvláště silnou spjatost tvrzeného účelu pobytu s územím ČR, tedy předejít, proč ho nelze dosáhnout mimo ně buď vůbec, nebo jen se značnými obtížemi.*“
11. Žalobkyně dále namítala, že pokud měla žalovaná měla možnost vyložit neurčitý právní pojem různými způsoby, měla použít výklad in dubio pro mitius, tedy příznivější pro žalobkyni (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 6. 2011, č. j. 10 A 168/2010-29).
12. Žalobkyně konečně namítala, že nebyl proveden její účastnický výslech, aby si žalovaná ověřila skutkové okolnosti na straně žalobkyně.
13. V replice pak žalobkyně zdůraznila, že není pravdou, že žalobní námitky jsou shodné s odvolacími, žalovaná při výkladu neurčitého právního pojmu neměla prostor pro diskreci.

III. Vyjádření žalované

14. Žalovaná ve svém vyjádření plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřila k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedla důvody, pro které bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
15. Pokud jde o odkaz žalobkyně na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2025, č. j. 2 Azs 64/2024-38, žalobkyně se snaží vytvořit dojem, že názory uvedené v dřívějších rozhodnutích Nejvyššího správního soudu k otázce jazykových kurzů anglického jazyka a provázaností s územím ČR (viz rozsudky ze dne 21. 10. 2024, č. j. 7 Azs 22/2024-27, a ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

24. 10. 2024, č. j. 9 Azs 115/2024-32, a usnesení ze dne 23. 1. 2025, č. j. 9 Azs 260/2024-27) jsou překonané. Je však třeba připomenout, že žalobkyní zmíněné usnesení vyjadřuje „pouze“ názor druhého senátu Nejvyššího správního soudu, který danou věc předložil k rozhodnutí senátu rozšířenému, který ale o věci dosud nerozhodl. Dosavadní judikaturu tak nelze považovat za překonanou. Nadto je třeba poznamenat, že i kdyby se nakonec uplatnil názor vyjádřený v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2025, č. j. 2 Azs 64/2024-38, nemění to nic na podstatě nyní projednávaného případu, neboť právě v tomto případě byla uplatněna diskrece při výkladu neurčitého právního pojmu jiná závažná překážka pobytu cizince na území, na kterou druhý senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 8. 4. 2025, č. j. 2 Azs 64/2024-38, v zásadě odkazuje, když se neztotožnil s tím, že by na problematiku kurzů anglického jazyka bylo možné bez dalšího aplikovat § 56 odst. 1 písm. l) v návaznosti na § 30 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, což ale nebyl případ žalobkyně.

IV. Obsah správního spisu

16. Účastnice řízení přicestovala na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s platností od 29. 8. 2022 do 15. 8. 2023, a to účelem absolvování přípravného kurzu jazyka českého organizovaného veřejnou vysokou školou, k přípravě ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy [§ 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců]. Jednalo se konkrétně o přípravný jazykový kurz organizovaný Oddělením celoživotního vzdělávání Vysoké školy chemicko-technologické v Praze (dále „VŠCHT“), „Program jazykové a odborné přípravy ke studiu studijních programů akreditovaných na VŠCHT Praha“ ke studiu akreditovaného bakalářského studijního programu „Technologie potravin“. Na tento jazykový kurz účastnice nenastoupila, avšak obdobný kurz absolvovala na České zemědělské univerzitě (dále „ČZU“) organizovaný Institutem vzdělávání a poradenství, jednalo se o „Přípravný kurz českého jazyka odborných předmětů“, který pravidelně navštěvovala v období od 11. 10. 2022 do 13. 6. 2023. Účastnice úspěšné absolvování tohoto kurzu potvrdila doložením Osvědčení vystaveného Českou zemědělskou univerzitou v Praze dne 13. 6. 2023, ze kterého je zřejmé, že absolvovala jazykový přípravný kurz českého jazyka na úrovni A1.
17. Z údaje v cestovním dokladu účastnice vyplývá, že na území ČR, potažmo států Schengenského prostoru, přicestovala dne 18. 8. 2022.
18. Zanedlouho po příjezdu, dne 28. 3. 2023, účastnice podala na území žádost o vydání zaměstnanecké karty pro výkon práce na pracovní pozici prodavači v prodejnách u zaměstnavatele X, IČ X. O žádosti o vydání zaměstnanecké karty nebylo dosud pravomocně rozhodnuto.
19. Dne 25. 7. 2023 podala účastnice řízení žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem absolvování kurzu jazyka českého a anglického organizovaného společností LINGUA SANDY, s.r.o. (dále „LS“) s časovou dotací 20 hodin týdně, který měla absolvovat ve školním roce 2023/2024. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že jí toto nové povolení k pobytu může být uděleno, neboť hodlá pokračovat v osvojování si znalostí českého jazyka tak, aby mohla skutečně naplnit účel, za kterým do ČR přijela, tedy zahájit a dokončit studium na vysoké škole. Nové povolení k dlouhodobému pobytu účastnici řízení vydal s platností do 14. 8. 2024.

20. Dne 15. 7. 2024 podala žádost o prodloužení doby platnosti toho povolení ve smyslu § 44a zákona o pobytu cizinců, doložila potvrzení ze dne 1. 7. 2024 o přijetí na jazykové a další kurzy na DBS Czech, s. r. o. (dále jen „DBS“) na dobu od 1. 6. 2024 do 31. 5. 2025.
21. Účastnice tedy namísto toho, aby požádala o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s tím, že byla přijata ke studiu vysoké školy, žádá znovu o prodloužení doby platnosti svého dosavadního povolení k pobytu za stejným účelem, tedy za účelem absolvování jazykových a dalších kurzů.
22. Po shromáždění podkladů pro vydání rozhodnutí v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu byla účastnici dne 7. 11. 2024 odeslána výzva, ve které byla vyzvána k uplatnění možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a k případnému vyjádření k těmto podkladům. Účastnice se s podklady seznámila a předložila své vyjádření, kde uvedla, že do ČR přijela dne 17. 8. 2022 a připravila se na kurz přípravy na studium na ČZU v Praze od 11. 10. 2022 do 13. 6. 2023 (dle přiložených dokladů). Získala osvědčení o absolvování s dosaženou úrovní českého jazyka A1. Vysvětlila, že se přihlásila na kurz na VŠCHT, ale nenastoupila z důvodu obsazenosti, a proto dělala kurz na ČZU.
23. Správní orgán I. stupně následně prvostupňovým rozhodnutím dne 3. 12. 2024 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území za účelem ostatní/jiné podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců zamítl, přičemž do výroku současně uvedl, že pobyt účastnice na území není v zájmu ČR. Správní orgán byl přesvědčený, že účastnice svou aktivitu na území vůbec nesměruje k dosažení cíle či účelu, za kterým jí bylo povoleno do ČR přicestovat a dlouhodobě pobývat, tedy za účelem získání vysokoškolského vzdělání. K nyní doloženému dokladu potvrzujícímu účel pobytu s odkazem na dosavadní pobytovou a studijní historii uvedl, že je zřejmé, že se jedná opět o jiný typ vzdělávání (navíc nižší, neboť kurz není zakončen žádnou konkrétní specifikovanou zkouškou z českého jazyka) a jedná se i o jiného poskytovatele vzdělávání formou kurzu. Účastnice vstoupila na území dne 18. 8. 2022 za účelem studia na vysoké škole a bylo jí umožněno pobývat na území za účelem získání vysokoškolského vzdělání, respektive pod podmínkou, že bude studovat akreditovaný obor vysoké školy. Již v době od 29. 8. 2022 do 15. 8. 2023 měla absolvovat přípravný kurz jazyka českého zajišťovaný českou vysokou školou, jehož cílem je získání potřebné znalosti jazyka českého, aby mohla začít studovat na vysoké škole. Následně jí správní orgán poskytl další čas na to, aby zdokonalila své znalosti jazyka českého a mohla nastoupit ke studiu na vysoké škole, vydáním nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem absolvování jazykového kurzu, byť ne organizovaného českou veřejnou vysokou školou a nyní hodlá další rok absolvovat další kurz jazyka českého.
24. Podle správního orgánu I. stupně může uvedené znamenat, že účastnice buď nemá potřebné předpoklady, aby se v českém prostředí naučila za dva roky česky natolik, aby mohla začít studium na vysoké škole, nebo jejím úmyslem není studium na české vysoké škole vůbec zahájit. Tomu by nasvědčovala i podaná žádost o zaměstnaneckou kartu. Není tak důvodné prodlužovat pobyt účastnice za účelem absolvování dalšího jazykového kurzu.
25. K tomu poukázal na to, že dlouhodobý pobyt za účelem studia udělený z důvodu absolvování jazykové či odborné přípravy ke studiu podle § 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců také nelze prodloužit více než jednou, a to podle § 44a odst. 2 písm. a) téhož zákona. Sám zákonodárce tedy počítal s tím, že student během jednoho roku či nejdéle během dvou let bude schopen nabýt znalosti jazyka na takové úrovni, aby mohl začít studovat

akreditovaný obor vysoké školy. Jestliže toho nebude z jakéhokoliv důvodu schopen, pak zákonodárce zapovídá, aby mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu prodlouženo. Tím se současně zabrání i zneužívání přípravných jazykových kurzů k bezcílnému zachovávaní pobytového oprávnění v ČR. Podle správního orgánu je současně nežádoucí, aby toto pravidlo, které platí pro prodlužování dlouhodobého pobytu za účelem studia, bylo obcházeno cestou vydávání a prodlužování dlouhodobých pobytů za jiným účelem, tedy za účelem absolvování jazykových kurzů českého jazyka organizovaných instituty odlišnými od veřejné vysoké školy. Tyto vzdělávací kurzy totiž nejsou podřaditelné pod vzdělávací aktivity, které jsou podle § 64 zákona o pobytu cizinců studiem, a proto takové omezení na ně přímo nedopadá. Přesto je třeba takovému zjevně bezcílnému jednání bránit, a proto správní orgán zjištěný skutkový stav podřadil pod důvod zamítnutí žádosti uvedený v § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

26. Žalovaná konstatovala, že z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že považuje zjištěný stav za tzv. jinou závažnou překážku pobytu na území, tj. aplikoval na zjištěný stav druhou ze dvou alternativních skutkových podstat uvedených ve výše citovaném ustanovení. Ve výroku ovšem zmínil, že pobyt účastnice řízení není v zájmu ČR, tj. v něm zmínil první ze dvou alternativních skutkových podstat.
27. K vyjádření účastnice k podkladům pro vydání rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že její vyjádření stále neprokazuje, že by nastoupila ke studiu na vysokou školu a studovala akreditovaný obor, a plnila tak účel, pro který jí byl dlouhodobý pobyt za účelem studia vydán.
28. Správní orgán I. stupně se dále zabýval otázkou, zda důsledky napadeného rozhodnutí budou přiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců důvodu pro zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. V této souvislosti správní orgán I. stupně zjistil, že účastnice na území pobývá od roku 2022, je svobodná, bezdětná, tudíž nemá na území tak silné vazby, které by jí bránily v návratu do země původu. Její matka, otec i sourozenec žijí na území Vietnamské socialistické republiky. Z uvedeného je tedy zřejmé, že toto rozhodnutí nebude mít negativní dopad do rodinného nebo soukromého života účastnice. Účastnice je v produktivním věku, tedy v případě návratu do země původu není její věk omezujícím kritériem pro získání zaměstnání, provozování samostatné výdělečné činnosti či získání vysokoškolského vzdělání.
29. Proti prvostupňovému rozhodnutí bylo podáno odvolání, ve kterém bylo namítáno, že zjištění nemají oporu ve skutečnosti a úvahy jsou ryze spekulativní a nepodložené. Účastnice nesouhlasila, že změny zaměření studia či změny vzdělávací instituce jsou důvodem k neprodloužení pobytu. Současný svět již není nastaven tak, že syn tesaře musí být tesař a nemůže vykonávat jiné povolání. Může povolání měnit. Může měnit zaměření. Může měnit studia. Může se vyučit tesařem a potom se rekvalifikovat na odborníka informačních technologií. Správní orgán si patrně představuje, že cizinec po celý svůj život v ČR pojede po kolejkách bez jediné výhybky, zatáčky či odbočky, tedy bude sledovat jeden a ten stejný účel a ten bude naplňovat jedním a tím stejným způsobem. Účastnice nedělá nic nelegálního, prostě postupuje v souladu se zákonem o pobytu cizinců a chová se tak, aby dodržovala jedno ze základních pravidel cizineckého práva, a to plnila účel pobytu. Pokud správní orgán I. stupně uvažuje o tom, že účastnice nemá předpoklady k tomu, aby vůbec studovala na vysoké škole, pak je od účastnice zcela legální a legitimní, že hledá jiné směřování svého života. Pak je i zcela legální a legitimní její snaha získat zaměstnaneckou kartu, aby zde namísto studia pracovala, či její snaha účastnit se jazykových a dalších kurzů, které nejsou

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

na tak vysoké úrovni, jako je studium na vysoké škole, ale budou vyhovovat účastníci řízení. Neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu má pro ni a její rodinu za následek nepřiměřený zásah. Neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v jejím případě je rovněž v rozporu se zásadou, dle které mají být obdobné případy rozhodovány obdobně.

30. Žalovaná nejprve uvedla, že správní orgán I. stupně zamítl žádost účastnice podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, přičemž do výroku napadeného rozhodnutí uvedl, že pobyt účastnice na území není v zájmu ČR. V odůvodnění napadeného rozhodnutí naproti tomu mimo jiné konstatoval: *„V tomto smyslu tedy konstituuje závažnou překážku pobytu cizince na území i to, že se snaží obejít zákaz opakovaného prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem studia z důvodu absolvování přípravného jazykového kurzu cestou dlouhodobého pobytu uděleného za jiným účelem. Není totiž důvod, proč by tento zákaz měl být obcházen přes dlouhodobý pobyt za jiným účelem, když v jádru jde v obou případech o osvojení si znalosti jazyka českého. Mimo to je zřejmé, že jednání účastnice řízení příliš nesměřuje k naplnění cíle, který byl deklarovaným účelem jejího příjezdu na území, tedy k získání vysokoškolského vzdělání.“*
31. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je dle názoru žalované zřejmé, že důvodem pro zamítnutí žádosti bylo shledání tzv. jiné závažné překážky v jejím pobytu na území, za kterou správní orgán I. stupně považoval skutečnosti vyplývající z pobytové a studijní historie na území. Nic z odůvodnění napadeného rozhodnutí nenásvědčuje tomu, že by správní orgán I. stupně podřadil zjištěný skutkový stav pod první ze dvou alternativních skutkových podstat uvedených v § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, tj. že by pobyt účastnice řízení nebyl v zájmu ČR.
32. Žalovaná tedy konstatovala, že část výroku napadeného rozhodnutí neodpovídá jeho odůvodnění, ovšem jedná se skutečně pouze o uvedení dovětky výroku, že pobyt účastnice není v zájmu ČR. Právní ustanovení uvedená ve výroku jsou uvedena správně, neboť i tzv. jiná závažná překážka pobytu cizince na území je skutkovou podstatou, kterou zahrnuje § 56 odst. 1 písm. j) citovaného zákona. Pouhé zjevně nesprávné uvedení příslušné skutkové podstaty ve výroku napadeného rozhodnutí není důvodem pro nepřezkoumatelnost, když ze spisového materiálu i z odůvodnění rozhodnutí jsou dostatečně zřejmé důvody, které vedly k zamítnutí žádosti, a že těmito důvody je shledání tzv. jiné závažné překážky v pobytu na území. V čem je tato překážka shledávána, je z odůvodnění napadeného rozhodnutí rovněž dostatečně zřejmé, žalovaná tak přistoupila ke změně výrokové části napadeného rozhodnutí, neboť zjištěný skutkový stav byl sice podřazen pod správné zákonné ustanovení, ale ve výroku byla uvedena nesprávná alternativní skutková podstata.
33. Dle názoru žalované v daném případě existuje důvod pro zamítnutí žádosti podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců s tím, že je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
34. Jinou závažnou překážku pobytu účastnice řízení na území spatřoval správní orgán I. stupně v jejím dosavadním zjevně „bezcílném“ vzdělávání formou jazykových kurzů, kterými účastnice zjevně nesměřuje k původně vytyčenému cíli při vstupu na území, tj. studiu vysoké školy. Ve vztahu k opakovaně absolvovaným jazykovým kurzům pak přihlédl k tomu, že i jazykovou a odbornou přípravu ke studiu na vysoké škole lze podle zákona o pobytu cizinců prodloužit pouze jednou.

35. Žalovaná konstatovala, že jiná závažná překážka je neurčitým právním pojmem, který je třeba zhodnotit ve vztahu ke konkrétním skutečnostem a konkrétnímu případu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 166/2019-27, uvádí: *„Pojem jiná závažná překážka pobytu cizince na území představuje neurčitý právní pojem, jehož obsah a rozsah nelze obecně zcela přesně definovat. Při jeho aplikaci jsou správní orgány povinny patřičně odůvodnit, v jakém jednání žadatele o povolení k dlouhodobému pobytu tuto překážku spatřují. Nejvyšší správní soud přitom opakovaně uvádí, že při aplikaci neurčitých právních pojmů dává zákonodárce správnímu orgánu prostor ke zhodnocení, zda je možné konkrétní případ pod daný pojem podřadit či nikoliv. Nejprve je tedy nezbytné vymezit rozsah pojmu jiná závažná překážka pobytu cizince na území, tj. vymezit, jaký význam tento pojem skutečně má. Následně je správní orgán povinen vyhodnotit, zda lze skutkové okolnosti projednávané věci zařadit do rámce vytvořeného jeho rozsahem, tj. jaké skutečnosti konkrétního případu lze pod daný pojem podřadit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 9 As 80/2011-69 ze dne 19. 1. 2012).“*
36. Žalovaná odkázala též na rozsudek ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, kde se Nejvyšší správní soud obecně zabýval aplikací zákonných ustanovení obsahující neurčité právní pojmy. Soud uvedl, že *„správní rozhodnutí jako individuální správní akt má předně jeho adresátu na podkladě konkrétních individualizovaných okolností případu ozřejmit, na základě jakých úvah dospěl správní orgán k danému výsledku řízení a jaká konkrétní skutková zjištění jej vedla k podřazení jednání účastníka řízení pod danou skutkovou podstatu. Není však již povinností správního orgánu, aby ve svém rozhodnutí v obecné rovině rozebíral naplnění skutkové podstaty daného ustanovení bez souvislosti s vydávaným rozhodnutím, a v rámci správního rozhodnutí se tak zabíral obecnými dopady tohoto ustanovení do aplikační praxe.“* Nejvyšší správní soud dále v uvedeném rozsudku konkretizoval, že *„neurčitý právní pojem [...] zahrnuje jevy nebo skutečnosti, které nelze obecně zcela přesně právně definovat. Jejich obsah a rozsah se může měnit, např. v závislosti na čase a místě aplikace právního předpisu. Zákonodárce tak vytváří správnímu orgánu prostor, aby zhodnotil, zda konkrétní případ lze podřadit pod neurčitý právní pojem či nikoliv“*.
37. Správní orgány nejsou povinny obecně definovat pojem „jiná závažná překážka pobytu cizince na území“, nýbrž pouze zhodnotit, zda konkrétní skutkové okolnosti posuzovaného případu lze pod tento pojem subsumovat.
38. Žalovaná zdůraznila, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 Azs 313/2015-35, vyplývá, že *„zákon o pobytu cizinců je založen na tom, že pobyt cizince na území musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním či studiem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 7 As 82/2011-81 ze dne 27. 12. 2011).“* Je věcí suverénního státu, za jakých podmínek cizince vpustí či nevpuští na vlastní území a zda shledá, že důvody pro vpuštění této osoby na území přetrvávají i poté, kdy uplynula doba, po níž jí byl vstup a pobyt povolen. Posouzení účelu pobytu, jeho naplňování a rovněž jeho akceptace v rámci diskreční pravomoci ČR je tedy zásadní pro posouzení každého případu. Jistě je pravdou, že pokud jde o zákonem přímo definované účely pobytu, jako je např. studium, zaměstnání nebo sloučení rodiny, je diskrece správních orgánů omezena zákonem definovanými podmínkami. Jinak je to ovšem u tzv. „zbytkového“ účelu pobytu, tj. ostatní/jiné. V něm se naopak diskrece správních orgánů projevuje relativně širokým způsobem. K diskreční pravomoci ČR odkázala žalovaná na usnesení Ústavního soudu ze dne 29. 5. 2024, sp. zn. I. ÚS 996/24, v němž Ústavní soud uvedl: *„Platná právní úprava je tedy postavena na tom, že poskytnutí souhlasu s pobytem cizince na území České republiky je výkonem diskreční moci státu, naproti tomu není dáno právo cizince na pobyt na území České*

republiky, resp. na povolení k pobytu. ... Namítají-li stěžovatelky, že správními orgány zkoumané podmínky nejsou v zákoně výslovně obsaženy, také tato jejich námitka byla vypořádána tím, že na udělení dlouhodobého víza není právní nárok a je věcí diskreční pravomoci České republiky, resp. jejích orgánů a jejich správní praxe, komu a za jakých podmínek (ve vztahu k posouzení, zda daný účel je tím, který vyžaduje pobyt na území delší než tři měsíce) dlouhodobé vízum udělí. Tento závěr je zcela souladný se shora popsanou judikaturou Ústavního soudu.“ Uvedené usnesení se sice týká dlouhodobého víza za účelem rodinným, nicméně závěry v něm lze, pokud jde o diskreci ve vztahu k účelu pobytu, vztáhnout i na povolení k dlouhodobému pobytu.

39. K diskreční pravomoci ohledně jazykových kurzů anglického jazyka lze dle žalované odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2024, č. j. 7 Azs 22/2024-27, který v bodu [16] konstatoval: „Nejvyšší správní soud souhlasí s žalovanou (Komise), že slovní spojení obsažené v zákoně o pobytu cizinců „vyžaduje pobyt na území“, resp. „vyžadujícím pobyt na území“, je třeba s ohledem na celkový systém právní úpravy vykládat tak, že správní orgány mají oprávnění posoudit, zda stěžovatelkou deklarovaný účel pobytu skutečně nepřetržitý pobyt na území vyžaduje. Tvrzeň účel pobytu musí být s ohledem na konkrétní okolnosti z věcného hlediska rozumně hájitelný (zdůvodnitelný). Zvolený cíl (účel pobytu) by měl rovněž mít právé k území České republiky dostatečně intenzivní, těsnou a seriózní vazbu. Ve vztahu k posouzení účelu pobytu v kategorii ostatní/jiné není pochybením správního orgánu, pokud vyžaduje, aby daný účel byl s územím České republiky úzce spjat. Nikoli však bezvýjimečně ve smyslu, že takový účel lze bezvýhradně realizovat pouze na území našeho státu, ale je třeba hodnotit jej skrze kritérium, zda by bylo mimo území České republiky zásadně obtížnější či případně dokonce nemožné dosáhnout zvoleného účelu (zde určitého stupně znalosti anglického jazyka). Nepostačí tedy, pokud spjatost účelu pobytu s územím České republiky existuje pouze v tom ohledu, že se konkrétní činnost, pro kterou stěžovatelka žádá o bytové oprávnění, má realizovat v České republice po dobu delší než 3 měsíce, a proto je podle jejího názoru zde nutná její dlouhodobá přítomnost. Takový výklad by ad absurdum znamenal, že správní orgány, pokud je jim doložen libovolný (i zcela nesmyslný) účel pobytu na území, v rámci kterého má být konkrétní činnost s ním spjatá realizována v České republice, nemají jinou možnost, než takový účel akceptovat a bytové oprávnění udělit. To však odporuje výše uvedenému pojetí bytových oprávnění cizinců na území jakožto zásadně nenárokového institutu (bez jakýchkoli pochybností u blíže zákonem neupravené, a proto blíže nedefinované kategorie „ostatní/jiné“) a pravomoci České republiky, resp. jejích orgánů rozhodnout, za jakých podmínek připustí setrvání cizinců na svém území.“ Uvedený názor pak zaujal Nejvyšší správní soud též v rozsudku ze dne 24. 10. 2024, č. j. 9 Azs 115/2024-32.
40. Pokud jde o aplikaci pojmu „jiná závažná překážka pobytu cizince na území“, žalovaná měla za to, že pod tento pojem je možné v rámci rozhodování o prodloužení pobytu cizince za účelem studia, potažmo vzdělávacích aktivit, které nejsou studiem podle § 64 zákona o pobytu cizinců, na základě individuálního posouzení podřadit i situace, kdy je na základě dostatečně zjištěného stavu věci prokázána zjevná pasivita cizince při plnění, resp. naplňování daného účelu pobytu. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2021, č. j. 2 Azs 325/2020-33, znakem takové pasivity může být časté střídání studijních oborů či vzdělávání vyžadující jen malou časovou a intelektuální investici cizince, které se podle žalované běžně projevuje např. opakovaným neplněním studijních povinností, které ve svém výsledku vyústí i ve vícečetné opakování téhož ročníku téže školy nebo opakovaným nástupem na jinou vzdělávací instituci. V každém konkrétním případě musí být individuálně posouzeno, zda opatřené podklady dostatečně a bez důvodných

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

pochybností takovou zjevnou pasivitu cizince ve vztahu k naplňování daného účelu pobytu prokazují a zda dané studijní jednání cizince, ať již ve formě konání či opomenutí ve vztahu k jeho vzdělávacím aktivitám na území, je svou povahou a individuálními okolnostmi natolik závažné, že je lze považovat za jinou závažnou překážku pobytu cizince na území. Jinak řečeno, zda studijní aktivita, resp. neaktivita cizince v rámci předchozího pobytu dosahovala takové intenzity, ze které lze usuzovat, že cizinec zjevně a bez závažných důvodů, které by mohly jeho jednání v individuálním případě ospravedlňovat, nesměruje k cíli, který na počátku svého studijního pobytu dokládány dokumenty deklaroval. Studium či jiné vzdělávací aktivity, které nejsou studiem podle § 64 zákona o pobytu cizinců, samy o sobě nejsou samoúčelnou aktivitou cizince na území, ale mají směřovat ke svému naplnění, tj. formálně ke složení závěrečné zkoušky a získání příslušného titulu či osvědčení o absolvování, materiálně pak k získání příslušné odbornosti a kvalifikace, která má studentovi umožnit výkon určitého povolání. Aby mohl být pobyt cizince za účelem studia či jiných vzdělávacích aktivit na území prodloužen, musí rovněž činit dostatečný pokrok v příslušném vzdělávání. Specifickou kategorií vzdělávání jsou pak různé jazykové kurzy. K jazykovým kurzům obecně je třeba uvést, že zákon je zmiňuje pouze v § 64 písm. b), kdy účast na jazykové a odborné přípravě ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy organizované veřejnou vysokou školou je považována za studium, a tedy za zákonem předpokládaný účel pobytu. Pobyt za tímto konkrétním účelem ovšem zákonodárce explicitně omezil, resp. mu stanovil určité mantinely, když jazykovou přípravu jednak omezil na přípravu na studium akreditovaného studijního programu na vysoké škole [viz § 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců], tedy svázal ji s konkrétně definovaným cílem, a tuto přípravu na studium na vysoké škole pak omezil i časově, a to v § 44a odst. 2 písm. a) citovaného zákona, jímž umožnil prodloužit platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia z důvodu pokračování v takové přípravě jen jednou. Pokud pak jde o tzv. „obyčejné“ kurzy cizího jazyka, které nejsou studiem ve smyslu § 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců, k nim se již opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud (viz výše citované rozsudky, č. j. 7 Azs 22/2024-27 ze dne 21. 10. 2024, a č. j. 9 Azs 115/2024-32 ze dne 24. 10. 2024) s tím, že takový kurz cizího jazyka není bez dalšího akceptovatelným účelem pobytu na území, resp. nelze jej bez dalšího považovat za účel „vyžadující pobyt na území“. Pokud pak jde o kurzy jazyka českého, u těch je situace poněkud odlišná, ovšem i u těchto kurzů podle názoru žalované platí, že je možné zhodnotit jejich povahu, náplň, časovou dotaci apod. Ne nutně každý kurz českého jazyka, byť je spojen s osvojováním si úředního jazyka ČR, musí nutně vést k vydání pobytového oprávnění. Současně pak není důvodné a v zájmu ČR, aby na jejím území pobývali cizinci opakovaně a samoúčelně jen na základě jazykového kurzu českého jazyka bez jakéhokoli časového omezení a cíle. Pokud takové zjištění z podkladů konkrétního případu vyplývá, je možné shledat tzv. jinou závažnou překážku pobytu cizince na území právě ve zjevném opakovaném a bezcílném absolvování jazykových kurzů, a to bez ohledu na to, zda jde o kurz cizího jazyka nebo o kurz jazyka českého. V souvislosti s účastnicí a jejími vzdělávacími aktivitami především nelze hovořit o jakémkoli pokroku ve vzdělávání ani o směřování k jeho úspěšnému absolvování.

41. Žalovaná měla za prokázané, že účastnice přicestovala na území v roce 2022 na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, kdy měla studovat přípravný jazykový kurz na VŠCHT, ale nastoupila do přípravného kurzu českého jazyka na ČZU, dále si požádala o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní/jiné, tj. vzdělávací aktivity, které nejsou studiem. V rámci pobytu a studia na LS studovala jazyk český a anglický. Dne 28. 3. 2023 podala také žádost o vydání zaměstnanecké karty. V rámci stávající

žádosti pak doložila jako doklad potvrzující účel pobytu na území potvrzení o přijetí na jazykové kurzy a další kurzy DBS od 1. 6. 2024 do 31. 5. 2025.

42. Z těchto skutkových zjištění dle názoru žalované bez důvodných pochybností vyplývá, že účastnice řízení svou aktivitu na území vůbec nesměřuje k dosažení nějakého předem definovaného a vytyčeného vzdělávacího cíle, tím spíše pak za účelem dosažení toho cíle, který předestřela při vstupu na území a za kterým jí bylo povoleno do ČR přicestovat a dlouhodobě zde pobývat, tedy za účelem získání vysokoškolského vzdělání. Z jednání účastnice a její pobytové a vzdělávací historie je naopak nade vší pochybnost zřejmé, že pro účastnici je vzdělávání v různých jazykových kurzech pouze vedlejším produktem, který jí má umožnit „bezproblémový“ pobyt na území. Žalovaná k tomu dále uvedla, že účastnice požádala o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní/jiné poté, co již na území pobývala na základě jednoho povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, kdy tímto účelem bylo studium podle § 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tj. účast na jazykové a odborné přípravě ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy organizované veřejnou vysokou školou. Následně pak na území pobývala na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní/jiné, kdy konkrétním účelem bylo vzdělávání v kurzu anglického a českého jazyka. Obecně platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia (jde-li o jazykovou a odbornou přípravu) lze podle § 44a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců z důvodu pokračování v takové přípravě jednou prodloužit. Byť dané ustanovení nedopadá na účastnici řízení přímo, lze v zásadě konstatovat, že materiálně takové možnosti již využila a nevedlo to k tomu, aby dále směřovala k cíli, který deklarovala při vstupu na území, tedy ke studiu na vysoké škole. Žádost o prodloužení doby platnosti povolení k povolení k dlouhodobému pobytu přitom účastnice opět spojila s kurzem jazyka, tentokrát českého jazyka, pořádaném společností DBS. Není důvod, proč by účastnici mělo být umožněno, aby v ČR nadále pobývala opět za účelem účasti v jazykovém kurzu, který není jazykovou a odbornou přípravou ve smyslu § 64 písm. b) citovaného zákona, a navíc za situace, kdy jazykovou přípravu, kterou mohla využít k přípravě ke studiu na vysoké škole, již dvakrát absolvovala, a kdy navíc z jejího jednání ani nevyplyvá, že by k takovému cíli směřovala. Další povolení k pobytu za účelem ostatní sice není formálně jazykovou a odbornou přípravou ve smyslu § 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ale materiálně se mu podobá (opět jde o kurz českého jazyka). Zákonodárce sám omezil takový přípravný jazykový pobyt pouze jedním prodloužením, vnímá. Povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní/jiné je tzv. zbytkovou kategorií účelu pobytu nad rámec účelů, které zákon předpokládá, a je do jisté míry věcí určité diskreční pravomoci ČR a jejích orgánů a jejich správní praxe, jaký účel pobytu z hlediska jeho povahy a provázanosti s územím ČR bude považovat za účel, který vyžaduje pobyt na území, a bude tudíž považován za ten, který povede k vydání, resp. prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. V daném případě mělo jít ovšem o další v pořadí již třetí jazykový kurz. Ze samotné úpravy zákona však dle názoru žalované vyplývá, že cílem zákonodárce nebylo umožnit takovou jazykovou přípravu jako časově neomezenou.
43. K námitce, že cizinec může měnit zaměření nebo povolání, žalovaná uvedla, že tvrzení není zcela pravdivé, neboť cizinec, který přicestoval do ČR za účelem, za kterým mu bylo povoleno k dlouhodobému pobytu vydáno, by tento účel měl sledovat a vynaložit veškeré úsilí k tomu, aby nebyla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území a také aby svým jednáním neobcházel zákon. Zákon umožňuje za určitých podmínek změnit účel pobytu, to však neznamená, že ČR a její orgány jsou povinny cizinci umožnit pobyt za

jakýmkoli účelem, který on sám považuje za relevantní, neboť v tomto směru se uplatňuje právě již výše zmíněná diskreční pravomoc.

44. Žalovaná doplnila, že je jí z úřední činnosti znám systém a náplň kurzů organizovaných DBS. Podle webové prezentace DBS jsou kurzy zaměřeny na učení nejen českého jazyka, ale také základů fungování ČR a základů cizineckého práva. Vedle toho mají probíhat specializované kurzy v oboru gastro a kosmetika. V současné době nabízí DBS jednak „Základní blok #1 – kurzy českého jazyka“. Tento kurz by měl probíhat každý den v dopoledních nebo večerních hodinách, přičemž na časové dotaci se podle webové prezentace DBS lze vždy domluvit dle individuální potřeby. Dále je nabízen kurz „Základní blok #2 – právo a orientace v ČR“, který by měl být zaměřen na orientaci a cizinecké právo v ČR. Tento kurz by měl probíhat 3 hodiny v týdnu, přičemž i zde se lze na časové dotaci vždy domluvit dle individuální potřeby. Součástí nabízených kurzů jsou pak „Dobrovolný blok #1 – Základní podnikání“ a „Volitelný Blok #2 – Management v obchodu“. Je otázkou, zda účast v kurzech tohoto typu, které nejsou nijak a nikým akreditovány, a nabízejí vzdělání, které lze v zásadě považovat za doplňkové, mají být bez dalšího považovány za ty, které odůvodní hlavní účel pobytu cizince na území. Účastnice používá ve svém odvolání metaforický přírůbek s tesařem, kterým se rozhodla nebýt a změnit povolání, žalovaná má však pochybnosti, že by účast v kurzu organizovaném DBS směřovala k nějakému jejímu konkrétně profesně vytyčenému cíli, neboť obsahem kurzu je kurz českého jazyka, kdy sama DBS na svých webových stránkách prezentuje, že „Kurz je zaměřený na výslovnost, jednoduché věty a seznamování.“, a dále některé prakticky zaměřené kurzy, jejichž cílem je ovšem (opět dle webové prezentace DBS) „získat potřebný rozhled a praktické dovednosti pro snadnou orientaci v českém prostředí“. Žalovaná tedy nijak nezpochybňuje záměry kurzu, pokud jde o snahu o lepší integraci cizinců pobývajících na území ČR do české společnosti, ale rozhodně není přesvědčena o tom, že by účast na těchto kurzech měla být bez dalšího považována za hlavní účel pobytu cizince.
45. Žalovaná uzavřela, že byly naplněny podmínky pro aplikaci § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, když byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu účastnice na území.
46. Žalovaná aprobovala i závěry ohledně přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Účastnice měla možnost v průběhu řízení uvést skutečnosti svědčící o opaku. Nelze po správním orgánu požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch účastnice, tedy i ty, které by se týkaly nepřiměřenosti zásahu do jejího soukromého a rodinného života (srov. odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21). Kritéria pro posouzení přiměřenosti negativního dopadu rozhodnutí uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců jsou pouze demonstrativní a správní orgán posuzující přiměřenost není povinen se v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádat s každým jednotlivým kritériem, stejně jako mu nic nebrání vzít v potaz i kritéria jiná, pokud si to vyžádají specifika daného případu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34). Neprodloužením doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území nedochází k porušení Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jelikož účastnici není tímto postupem znemožněno do budoucna na území pobývat. Žalovaná též odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71: *„Zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území vytvořil, by v souvislosti čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská*

práva. Výjimkou by pak mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do osobní či rodinné vazby byla již pouhá nutnost vycestování.“ Mimo to právní řád ČR nezakotvuje právo cizince na pobyt na území. Takové právo mají pouze občané ČR podle čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Tento závěr rovněž explicitně judikoval Ústavní soud České republiky v usnesení ze dne 9. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 260/04: „*Subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území neexistuje, když je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek připustí pobyt cizinců na svém území.*“ Napadené rozhodnutí bylo shledáno jako přiměřené, a není tak způsobilé nepřiměřeně zasáhnout do rodinného a soukromého života účastnice řízení, a to ani s ohledem na mezinárodní závazky ČR.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

47. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobkyní uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
48. Soud rozhodl ve věci bez jednání, neboť s tímto postupem žalovaná souhlasila a žalobkyně se na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřila.
49. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců: „*Žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu na úředním tiskopisu, na kterém se podává žádost o vydání tohoto povolení. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 55 odst. 1 a 2 vztahují obdobně.*“
50. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců: „*Dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*“
51. Podle § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců: „*Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže nastal některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 1 písm. a), c), d), g), h) a j) až l) nebo v § 56 odst. 2 za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přiblíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*“
52. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců: „*Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*“
53. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, jak má správní orgán postupovat při výkladu pojmu „jiná závažná překážka“. Viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 8. 2003, č. j. 1 As 10/2003-53, či ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, podle něhož „*se jedná o neurčitý pojem, který jsou správní orgány povinny vymezit ve svém rozhodnutí a patřičně právní kvalifikaci jednání stěžovatele odůvodnit*“. Výkladem uvedeného pojmu se soud zabýval i v rozsudku ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 As 166/2019-27, kde mj. uvedl: „*Pojem jiná závažná překážka pobytu cizince na území představuje neurčitý právní pojem, jehož obsah a rozsah nelze obecně zcela přesně definovat. Při jeho aplikaci jsou správní orgány povinny patřičně odůvodnit, v jakém jednání žadatele o povolení k dlouhodobému pobytu tuto překážku spatřují. Nejvyšší správní soud přitom opakovaně uvádí, že při aplikaci neurčitých právních pojmů dává zákonodárce správnímu orgánu prostor ke zhodnocení, zda je možné konkrétní*

případ pod daný pojem podřadit či nikoliv. Nejprve je tedy nezbytné vymezit rozsah pojmu jiná závažná překážka pobytu cizince na území – tj. vymezit, jaký význam tento pojem skutečně má. Následně je správní orgán povinen vyhodnotit, zda lze skutkové okolnosti projednávané věci zařadit do rámce vytvořeného jeho rozsahem – tj. jaké skutečnosti konkrétního případu lze pod daný pojem podřadit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69).“

54. Je věci suverénního státu, za jakých podmínek cizince vpustí či nevpuští na vlastní území, a zda shledá, že důvody pro vpuštění této osoby na území přetrvávají i poté, kdy uplynula doba, po níž jí byl vstup a pobyt povolen.
55. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 Azs 313/2015-35, vyplývá, že: *„zákon o pobytu cizinců je založen na tom, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním či studiem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7As 82/2011-81).“* Také v případě dlouhodobého pobytu za účelem ostatní/jiné, musí cizinec plnit během svého pobytu na území účel, pro který mu bylo toto povolení k pobytu uděleno. Dlouhodobý pobyt za účelem ostatní/jiné musí mít pokaždé určitý účel, který z nějakého důvodu nelze podřadit pod účel dlouhodobého pobytu, který je zákonem o pobytu cizinců specificky upraven.
56. Soud považuje za správné východisko žalované, že při posuzování žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem zbytkové kategorie ostatní/jiné, má širší diskreční oprávnění, kdy může zohlednit celkovou pobytovou historii žadatele a jaký význam má pro žadatele činnost, kterou hodlá na území provozovat. Na rozdíl od některých jiných účelů pobytu vypočtených v zákoně o pobytu cizinců nárokovost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „ostatní/jiné“ nevyplývá ani z evropského práva (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2025, č. j. 2 Azs 64/2024-42, bod 29 a tam citovanou judikaturu a ustanovení).
57. Zároveň soud souhlasí s žalovanou i v závěru, že i když žalobkyně nežádá o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, ale za účelem ostatní/jiné, lze požadavky na plnění účelu pobytu při dlouhodobém pobytu za účelem studia přiměřeně vztáhnout i na případy, kdy cizinec žádá o udělení povolení k pobytu za účelem ostatní – vzdělávací aktivity. Rozdílem mezi těmito účely pobytu je, že studium žalobkyně na jazykové škole nelze podřadit pod studium podle § 64 zákona o pobytu cizinců, a tudíž žalobkyně nemůže žádat o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia podle § 42d zákona o pobytu cizinců. Obdobně se v případě žalobkyně nejedná o žádost o povolení k pobytu ve smyslu směrnice č. 2016/801/EU, o podmínkách přijímání státních příslušníků třetích zemí za účelem výzkumu, studia, stáže, dobrovolnické služby, středoškolského vzdělávání a činnosti au-pair (dále jen „směrnice č. 2016/801/EU“). Soud nesouhlasí s názorem žalobkyně, že by správní orgány nemohly zohlednit, že dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v případě pobytu za účelem studia na území lze z důvodu jazykové přípravy v souladu s ust. § 44a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců prodloužit jen jednou. Správní orgány neuvedly, že prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní je „zakázáno“ analogickou aplikací citovaného ustanovení, ale použily tento argument při současném posouzení dalších individuálně zjištěných skutečností na straně žalobkyně k přijetí závěru, zda je naplněno ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Takovou úvahu soud shledává zcela relevantní.

58. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 26. 2. 2021, č. j. 2 Azs 325/2020-33, uzavřel, že „[č]asté střídání studijních oborů či studium vyžadující jen malou časovou a intelektuální investici cizince může být vážným signálem, že účel jeho dlouhodobého pobytu (zde povoleného za účelem studia podle § 42d zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky) není ve skutečnosti naplňován a že je zástěrkou pro účely jiné.“ Dle názoru soudu lze závěry uvedeného rozsudku přiměřeně aplikovat i na případ cizince, který o dlouhodobý pobyt žádá za účelem určitých vzdělávacích aktivit, které nejsou studiem podle § 64 zákona o pobytu cizinců. Časté střídání vzdělávacích aktivit vyžadujících jen malou časovou a intelektuální investici cizince tedy může být také vážným signálem, že účel jeho dlouhodobého pobytu (zde za účelem vzdělávacích aktivit, které nejsou studiem podle § 64 zákona o pobytu cizinců), není ve skutečnosti naplňován a že je zástěrkou pro jiné účely.
59. Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, správní orgány popsaly pobytovou historii žalobkyně a jasně zdůvodnily, proč mají za to, že naplňuje pojem jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
60. Žalobkyně na území ČR vstoupila 18. 8. 2022 na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia (s platností od 29. 8. 2022 do 15. 8. 2023, přípravný kurz jazyka českého organizovaný veřejnou vysokou školou navštěvovala v období od 11. 10. 2022 do 13. 6. 2023 a úspěšně jej absolvovala na úrovni A1). Dne 28. 3. 2023, účastnice podala na území žádost o vydání zaměstnanecké karty pro výkon práce na pracovní pozici prodavači v prodejnách (pravomocně dosud nerozhodnuto). Následně pobývala na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní/jiné s platností do 14. 8. 2024 (kurz jazyka českého a anglického LS s časovou dotací 20 hodin týdně, v roce 2023/2024). Dne 15. 7. 2024 podala žádost o prodloužení doby platnosti toho povolení za účelem ostatní/jiné (doložila potvrzení o přijetí na jazykové a další kurzy na DBS na dobu od 1. 6. 2024 do 31. 5. 2025). Kurzy pořádané DBS nejsou zakončeny žádnou zkouškou a časové dotace těchto kurzů jsou minimální a lze je domluvit dle individuálních potřeb.
61. Nelze souhlasit s názorem žalobkyně, že pokud plnila dosavadní účely pobytu, že má automaticky nárok na dlouhodobý pobyt za účelem ostatní/jiné za účelem absolvování jakýchkoliv kurzů, na které se zde v budoucnu přihlásí, neboť má právo libovolně měnit své plány. Soud se ztotožnil s názorem správních orgánů, že dosavadní studijní a vzdělávací aktivity žalobkyně byly bezúčelné, resp. žalobkyně žádný smysl, účel a cíl těchto aktivit netvrdí, žalobkyně již úspěšně získala jazykové vzdělání v akreditovaném kurzu, následně volí již třetí jazykový kurz, nyní nižší úrovně (resp. neakreditovaný a nezakončený zkouškou), není zde tedy zjevně ani dostatečný pokrok ve studiu.
62. Žalobkyni byl na území umožněn vstup v souladu se směrnicí č. 2016/801/EU, neboť deklarovala svou vůli v ČR studovat na vysoké škole. Za tímto účelem také absolvovala kreditovaný jazykový kurz, který úspěšně dokončila. Žalobkyně nevysvětluje a ze správního spisu není zřejmé, z jakého důvodu dosud na studium na vysoké škole nenastoupila. Správní orgán vyšel z předpokladu (a žalobkyně jej nezpochybňuje), že si ještě chtěla zdokonalit své jazykové znalosti, aby mohla bez problémů studovat na vysoké škole. Proto bylo vyhověno její žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní/jiné. Žalobkyně však následně podala žádost o prodloužení tohoto povolení, opět za účelem absolvování dalšího (již třetího) jazykového kurzu.
63. Soud neupírá žalobkyni právo změnit své plány, ale žalobkyně nevysvětluje, co je vlastně jejím cílem a co je smyslem absolvování dalších jazykových kurzů. Žalobkyně ani netvrdí,

zda vůbec v současné době hodlá studovat na vysoké škole, či zda jejím cílem je vyčkat na území toliko do doby, než bude úspěšná její žádost o vydání zaměstnanecké karty. V zájmu žalobkyně přitom bylo předejít správním orgánům, jaký význam pro ni má absolvování dalšího jazykového kurzu, tuto skutečnost by pak správní orgány hodnotily při posouzení žádosti žalobkyně (a to jak při zvažování, zda je naplněn pojem jiné závažné překážky pobytu cizince na území, tak při posouzení přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života).

64. Žalobkyně však svá vyjádření směřovala výhradně k tvrzení, že dosud plnila účel pobytu na území, nijak však nevyvrací závěr žalované, že jde o „bezcílné“ vzdělávání formou jazykových kurzů, kterými žalobkyně zjevně nesměruje k původně vytyčenému cíli deklarovaném při vstupu na území (tj. studiu na vysoké škole). Žalobkyně ani žalované ani soudu nepředkládá jakékoli zdůvodnění případné změny svých plánů, není vůbec zřejmé, k čemu směřuje (pokud je to jiný cíl, než zajištění pobytu na území do doby, než bude vyhověno její žádosti o vydání zaměstnanecké karty).
65. Lze poukázat, že žalobkyně ve svém odvolání ze dne 21. 12. 2024 uvedla, že pokud správní orgán I. stupně uvažuje o tom, že účastnice nemá předpoklady k tomu, aby vůbec studovala na vysoké škole, pak je od účastnice zcela legální a legitimní, že hledá jiné směřování svého života, a je zcela legální a legitimní její snaha získat zaměstnaneckou kartu, aby zde namísto studia pracovala. Soud nicméně zdůrazňuje, že žalobkyně o zaměstnaneckou kartu požádala dne 28. 3. 2023, tedy v době, kdy absolvoval první jazykový kurz s akreditací, který nato následně dne 13. 6. 2023 úspěšně dokončila, zjevně tedy žádost o vydání zaměstnanecké karty nepodávala z důvodu svých neúspěchů při studiu.
66. Soud též dodává, že projednávaný případ se odlišuje od případu, který byl předložen rozšířenému senátu, usnesením ze dne 8. 4. 2025, č. j. 2 Azs 64/2024-42, správní orgány v nyní projednávaném případě neaplikovaly ust. § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců, ani nedovodily, že deklarovaný účel pobytu neměl k území ČR dostatečně intenzivní, těsnou a seriózní vazbu.
67. Nicméně některá předešlá východiska předkládajícího senátu mohou být pro projednávanou věc relevantní. Předkládající senát mj. uvedl, že samotné naplnění podmínky, že tvrzený účel pobytu vyžaduje přítomnost na území delší než 3 měsíce, je pouze jednou ze zákonných podmínek pro udělení pobytového oprávnění, splnění této podmínky žadatelem neznamená, že by správní orgány nesměly posuzovat, zda jsou dány ostatní v zákoně vyjmenované negativní podmínky. Předkládající senát zdůraznil, že z naplnění této podmínky rovněž v žádném případě neplyne povinnost správních orgánů pobytové oprávnění udělit, ani se nedomnívá, že by v podobných případech muselo být žádostem o povolení dlouhodobého pobytu plošně vyhověno. Předkládající senát je názoru, že lze uvažovat o existenci prostoru pro diskreci správních orgánů při posuzování, zda udělí určitému žadateli povolení k dlouhodobému pobytu za jiným než v zákoně vyjmenovaným účelem. Konstrukce relevantních ustanovení zákona o pobytu cizinců umožňuje výklad, podle něhož při posuzování žádosti o udělení povolení k dlouhodobému pobytu správní orgány poté, co ověří, zda zde není překážka udělení pobytového oprávnění podle § 56, mohou navázat správním uvážením, zda povolení k dlouhodobému pobytu udělí. Předkládající senát též uvedl, že udělování povolení k dlouhodobému pobytu cizincům za účelem „ostatní/jiné“ není otázkou právního nároku, ale nanejvýš podústavního subjektivního práva, vyšel z obecné premisy, že schopnost státu regulovat vstup a pobyt cizinců na své území je jedním z typických projevů jeho svrchovanosti (čl. 1 odst. 1 Ústavy).

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Cizincům tak a priori nárok na pobyt na území ČR nenáleží. Oporu však nabízí rovněž systematický výklad zákona o pobytu cizinců. Ten v úvodu úpravy povolení k dlouhodobému pobytu (§ 42 odst. 1) stanoví, že žádost je oprávněn podat cizinec, který na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů, hodlá na území přechodně pobývat po dobu delší než 1 rok, trvá-li stejný účel pobytu. Toto ustanovení implicitně zakotvuje přímé přemostění ke společným ustanovením k dlouhodobému vízu stanovícím výslovně, že „na udělení dlouhodobého víza není právní nárok“ (§ 51 odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Podle předkládajícího senátu z uvedeného vyplývá neexistence nároku na udělení povolení k dlouhodobému pobytu. Stejně lze totiž z těchto ustanovení dovozovat, že by zákonodárce zamýšlel, aby cizinci, jemuž bylo uděleno explicitně nenárokové pobytové oprávnění (dlouhodobé vízum), na základě téhož účelu pobytu vznikl pouhým plynutím času nárok na udělení jiného, vyššího pobytového oprávnění (povolení k dlouhodobému pobytu). Předkládající senát připustil, že zmínovaným přemostěním argumentuje především proto, že v § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve výčtu ustanovení vztahujících se na dlouhodobé vízum, která platí obdobně pro dlouhodobý pobyt, není § 51 odst. 2 v návaznosti na § 42 odst. 1 téhož zákona výslovně uveden. Kloní se však k variantě, že absence tohoto ustanovení v zákonném výčtu je spíše důsledkem legislativní nedůslednosti nežli záměrného mlčení zákonodárce. Na rozdíl od některých jiných účelů pobytu vypočtených v zákoně o pobytu cizinců nárokovost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „ostatní/jiné“ nevyplývá ani z evropského práva (srov. a contrario rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2024, č. j. 6 Azs 38/2024 28, body 30 a 31, případně čl. 5 odst. 3 směrnice č. 2016/801). Jedním z indikátorů existence prostoru pro správní uvážení (konkrétně tzv. absolutní volné úvahy) jsou podle správněprávní doktríny případy, „kdy zákon svěřuje správnímu orgánu např. relativně úplnou volnost volby, zda někomu určité oprávnění udělí či neudělí (za pomoci formulací „může“ – ale nemusí, „na udělení oprávnění není právní nárok“ apod.), aniž by pro to stanovil nějaká hmotněprávní kritéria,“ [MIKULE, Vladimír, KOPECKÝ, Martin. § 3 (Řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu). In: HENDRYCH, Dušan a kol. Správní právo. Obecná část. 9. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 385, marg. č. 736.]. Podle předkládajícího senátu formulace výše citovaného § 51 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, jenž není bez významu pro celý systém pobytových oprávnění, připouští výklad, podle kterého zákonodárce ponechal při posuzování žádostí o povolení dlouhodobého pobytu za jiným než v zákoně vyjmenovaným účelem veřejné správy široký prostor pro diskreci. K uplatnění možného správního uvážení by přistoupily správní orgány patrně pouze v případech, dospěly-li by k závěru, že žadatel veškeré zákonné podmínky pro udělení pobytového oprávnění splňuje, resp. že nejsou naplněny podmínky negativní.

68. Soud má za to, že pro projednávanou věc není klíčové, jak posoudí rozšířený senát otázku, zda mohou správní orgány při postupu podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců zamítnout žádost o povolení dlouhodobého pobytu proto, že tvrzený účel pobytu se sice odehrává na území ČR, avšak nevykazuje zvláště intenzivní vazbu na ně.
69. Skutečnost, že správní orgány vyložily a posuzovaly naplnění pojmu „jiná závažná překážka pobytu cizince na území“ neznamená, že nemohly při tomto výkladu zohlednit obdobné skutečnosti, jako by zohledňovaly při výkonu svého diskrečního oprávnění ve smyslu názoru předkládajícího senátu.
70. Soud neupírá žalobkyni možnost být tesařkou (ač se na takový kurz nepřihlásila), lékařkou (ke studiu medicíny se však také nehlásí), či nezaměstnanou či nedělat vůbec nic (tyto

„činnosti“ nicméně nevyžadují její pobyt na území ČR). Soud však souhlasí s žalovanou, že postup žalobkyně vykazuje znaky samoúčelného prodlužování pobytu na území, kdy si snaží udržet pobytové oprávnění pomocí vzdělávacích aktivit, avšak tyto aktivity již nemají za cíl následné studium akreditovaného studijního programu a získání kvalifikace pro výkon budoucího povolání. Účelem těchto vzdělávacích aktivit je zjevně toliko formální naplnění podmínek pro prodloužení platnosti povolení k pobytu, prodloužení jejího povolení k pobytu tak brání jiná závažná překážka podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

71. Lze dodat, že judikatura Nejvyššího správního soudu při posuzování existence jiné závažné překážky pobytu cizince na území vyžaduje nezbytnost posuzování všech skutkových okolností případu a vyžaduje určitou závažnost jednání cizince (srovnej závěry rozsudku ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 166/2019-27). Správní orgány uzavřely, že dosavadní studijní a vzdělávací aktivity žalobkyně byly bezúčelné, žalobkyně ani v průběhu správního řízení, ani v žalobě neuvádí nic, co by tyto závěry zpochybnilo, když je přesvědčena, že pokud bude plnit deklarovaný účel pobytu, musí být do budoucna vyhověno jejím dalším žádostech o prodloužení pobytu.
72. Není důvodná ani námitka nutnosti aplikace zásady *in dubio pro mitius*. V projednávaném případě nepřicházely v úvahu různé výklady zákona, nejde o nejasnost právní úpravy, ale o výklad neurčitěho právního pojmu. Příklad se odlišuje i od případu řešeného v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 6. 2011, č. j. 10 A 168/2010-29, č. 2556/2012 Sb., kde přicházely v úvahu odlišné legální definice pojmu „soustavná příprava na budoucí povolání“.
73. Námitka žalobkyně, že nebyl proveden její výslech, rovněž není důvodná, neboť takový postup není v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 441/2018-32, potvrdil, že „...*povinnost provést výslech žalobce zákon neukládá, tedy je správním uvážení správního orgánu, zda k němu přistoupí či nikoliv. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že jej není třeba, neboť je na základě spisového materiálu věc posoudit, není takový postup a priori vadou řízení.*“ Zároveň žalobkyně ani ve své žalobě neuvádí zásadní skutečnosti, které by správním orgánům sdělila v rámci výslechu, pokud by výslech byl proveden. Uvádí-li žalobkyně, že výslechem měly být ověřeny skutkové okolnosti na straně žalobkyně, soudu není zřejmé, o jaké okolnosti má jít. Tvrzení žalobkyně se omezují výlučně na prohlášení, že dosud účel pobytu plnila tím, že do jazykových kurzů reálně docházela, což však není dostačující pro vyhovění její žádosti o prodloužení pobytu.
74. Pro úplnost soud konstatuje, že žalobkyně v žalobě nebrojila proti posouzení přiměřenosti zásahu do jejího soukromého a rodinného života, ani nezpochybnila skutková zjištění správních orgánů k této otázce. Soud toliko dodává, že při posouzení přiměřenosti zásahu správní orgány neměly možnost zohlednit, jaký význam pro žalobkyni absolvování dalších jazykových kurzů vlastně má, když žalobkyně v tomto směru žádné vysvětlení nepodala.
75. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
76. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. srpna 2025

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně